

Kıtaları Bir Geçe...

Penceremden bir soluk yine çocuklar akıyor... Gönüllülerimizi görüyorum, kocaman bir yemek salonunda, sandalyeler arka sıralara itilmiş, kocaman bir ses sistemi ve sazlar eşliğinde şarkılar ve türkülerle halaylar çekiliyor... Herkes gülümsüyor, herkes alkış tutuyor, herkes sevinçli, herkes hüzünden irak, mutlu. Uzun zaman oldu projelere gidemeyeli, çok uzun. Uzaklarda olmak daha bir baskın kılıyor çocukların hasretini, daha bir yakıyor... Daha kirlenmemiş, kirletilmemiş, kirletilmesine izin vermediğimiz bir toplum olduğumuzu burada daha iyi anlıyorum. Yaklaşık üç aydır bu topraklarda da çocuklarla çalışıyorum, öngörebileceğiniz gerekçelerden ötürü çocuklara dokunmanız yasak, sarılmanız... yasak, her daim belli bir mesafede olmalısınız, onlara karşı belli bir mesafeniz olmalı... Burada 'doğru' olan bu olabilir, ancak benim kültürüme öyle uzak ki...

'Mesafeler' ile de 'sevgi' paylaşılabilir elbette ancak 'mesafeler' olmaksızın paylaşılan kadar ol-a-mıyor işte... Saat burada 12 suları, hayır 12'yi 1 geçiyor... Ve saatler ilerledikçe şu sıralarda bir yerlerde çocuklarımızı düşünen, onlar için daha iyi ne yapılabileceği üzerine kafa yoran, depoda çalışan, etkinlik için fikir üreten, projeler için sponsor bulmak için çaba sarf eden, belki de müze müze, dükkan

dükkan gezip farklı zeka oyunları arayan gönüllülerimizin olduğunu biliyorum. İçim ışıldıyor...

Birkaç gündür projelerimizi, çocuklarımızı, kardeşlerimizi daha bir yoğun düşünüyordum. Dün akşam anladım nedenini... Mail kutumu açtığımda gelen mektuplarımı gördüm. Hepsi birbirinden o denli farklı ve o denli güzeldi ki... Gözyaşlarım hakim olamadım okuduğumda. Cumhuriyet YİBO, Ulaş-Sivas'tan bir kardeşim şöyle yazmış: *'Gülbin Ablacığım, bana anlattıklarımı hala unutmuyorum. Bugün çok güzel bişey oldu, hemen sana yazayım dedim. Fen ve Teknoloji dersinden sınav yaptık, benim bir yanılsım çıktı. Ben 94 aldım. O kadar sevindim ki anlatamam. Demek ki çalışınca oluyormuş.'* Projelerimizin çocuklar üzerinde her daim çok yönlü etkisi olduğuna inanır, fakat çoğunlukla duygusal boyutuna biraz daha ağırlık verirdim. Zira birçoğumuz zor koşullarda okuyarak üniversiteyi kazandık, çok çabaladık, maddi manevi çok emekler verdik ve yılmadık. Ve tüm bunlar olup biterken bize yılmamayı, sabretmeyi, umutsuzluğa düşmemeyi hedefleten, hatırlatan, yineleten 'bir kimse yahut bir şey' her daim vardı. Ailemiz, bir yakınımız, bir öğretmenimiz, bir idol, bir şiir, bir kitap sayfası, belki bir şarkı sözü... YİBOlardaki kardeşlerimiz için biz de ailelerinin, öğretmenlerinin yanı sıra bu kaynağın bir parçası oluyoruz. Bir gün içinde gerek etkinliklerimizle, gerek konuştuklarımızla, gerek paylaştıklarımızla kardeşlerimizin hayatlarında önemli bir yere sahip oluyoruz. Ben bu gerçeği çok önemsiyorum. Zira hepimizin birlik olup verdiği tek mesaj var: 'Okuyun.'

Bir çocuğun kendi kendini o yaşta ve o koşullar altında tek başına okumaya motive etmesi sanıldığı kadar kolay olamıyor. Yüzleşmesi gereken o denli çok şey, üstlenmesi gereken o kadar çok sorumluluk ve bir de başarması gereken o denli çeşitli dersleri var ki... İsteddiği her an etrafınca takdir edilemeyebiliyor, sevilemeyebiliyor, bir birey olduğunu hissedemeyebiliyor. İmkânları daha iyi olan (maddi-manevi) ailelerin çocuklarının çoğunlukla tek düşündükleri şey önlerindeki sınav iken, yatılı bölge okullarındaki kardeşlerimiz düşünmeleri gerekenler konusunda bu kadar şanslı olamayabiliyor. Ailelerini, kardeşlerini, yatakhanelerindeki oda-koşu numaralarını, dolap ve ranzalarını, banyo sıralarını, yemekhane kurallarını, bazen çamaşır yıkama sırasını, ellerindeki cüzi miktardaki parayı ne kadar tutumlu harcamaları gereğini hep hatırlamak durumundalar. Ve bu çocuklar üniversite öğrencisi ya da yetişkin değiller... Elbette birilerinin onları düşündüğünü bilmeye gereksinimleri var. Bu belki de en çok ihtiyaç duydukları şey. Ve ben... projelerimizin bilim ve okuma sevgisi aşılamanın yanı sıra yakaladığı en güzel başarının bu olduğu kanısındayım. Kardeşlerimizin hayatlarında Hüseyin, Ata ya da Haldun Hocaları (kimi zaman Hüseyin Abi ya da Ata Abileri☺) olarak ya da kendi abla ağabeylerinden ayırmadıkları ablaları, ağabeyleri olarak kalıcı, sevgi dolu

ve sağlam yerlere sahip oluyoruz. Dolayısı ile en ciddi motivasyon kaynaklarından biri haline geliyoruz.

Nitekim bu gerçek mektuplara da ışıl ışıl yansıyor... Eskişehir-Mihalıççık'tan bir kardeşim şimdi Eskişehir Atatürk Sağlık Meslek Lisesi-Diř Protez bölümünü kazandığını yazıyor. *'Benim ablam yoktu ama sayende bi tane oldu'* diye yazmış ve şöyle devam ediyor:

' Yazdıkların beni çok etkiledi ablacım, mektubunu okuduktan sonra seni tanıdığım için bir kez daha mutlu oldum, senin mektubuma cevap yazmış olman benim kendime olan güvenimi arttırdı. Bir insanın bir yerlerde beni düşünüyör olması çok güzel. Bu yüzden sana can-ı gönülden teşekkür ediyorum.' Bu duyguyu bu kardeşimize başka türlü nasıl verebilirdik, nasıl böyle hissettirebilirdik, bilmiyorum. Böylesi bir mektubu hak etmek için bizler ne yaptık, buna ise hiçbir yanıtım yok... Mühim olan bunu başarmış olmamız ve elbette başarmaya devam edecek olmamız.

Kardeřlerimizde bıraktığı tesirin yanı sıra... İLKYAR'ın biz gönüllüler üzerinde de devasa bir etkisi olduğu yadsınamaz. İki günlük bir hafta sonu projesi ardından 'Kardeşim!' diye birbirine sarılan, aslında daha iki gün evveline dek birbirini tanımayan gönüllülerimiz. Bunca uzakta iken dahi özlemle andığımız,

haberleŖtiđim, hasret giderdiğim gönüllülerimiz... Birlikte canla baŖla çocuklar için alıŖıp el ele kol kola berrak bir sevgi ile emeklerini, sabırlarını ortaya koyan gönüllülerimiz... Birçok rengi, eŖitli karakteri hiç bozulmadan, rselemeden bünyesinde tutan bir gkkuŖađı gibi İLKYAR'ın hiç tükenmemesi, tüketilmemesi dileğimdir.

'Eylül' bu kez yaŖayamayacak olmak beni kahretse de İLKYAR'ı hiçbir zaman bırakmamak üzere tüm gönüllülerimize kolaylıklar diliyorum.
Saygı, sevgi ve selamlarımla...

Gülbin ÖZDEMİR

ME, İngilizce đretmenliđi